

# Dva synové a Ježíšovo pozvání

Hošťálková 12. 8. 2018

**Písně:** 642, 166, 171, 355, 702

**Čtení z Písma:** Ezechiel 18, 25 - 32

**Text kázání:** ev. Matouše 21, 28 - 31

Milí bratři a sestry,

toto podobenství známe také my z vlastní zkušenosti. Ano, s námi lidmi je to prostě takové! Jsou lidé, kteří připadají, jako by si dopředu nasazovali vůči všem jakousi masku odmítání. Na jejich tváři téměř čteme: „*Dej mi hlavně pokoj, a nic po mně nechtěj!*“ Není příjemné takovým lidem o něco říkat. Když to musí být a jsme nuceni je o něco požádat, pak se musíme připravit na neochotu a nevlídnou odpověď. Možná nás také stroze odmítnou. Ale pak jim třeba nedá svědomí a udělají pro nás víc, než jsme od nich žádali a očekávali.

A naopak, jsou zase lidé, kteří jsou samý slib, slibují velmi rychle a lacině. Jsou samá ochota: „*Jistěže, samozřejmě, zařídím, můžeš se na to spolehnout!*“ Odcházíme od nich potěšeni, jak dobře jsme byli pochopeni a přijati; a jsme potěšeni a povzbuzeni také pomyšlením, že přece jen jsou na světě ještě lidé, kterým druhým vyjít vstříc dělá radost. Ovšem - když má dojít ke splnění slibu, čekáme týden, dva, měsíc; pak se opět velmi opatrně upomeneme, abychom neurazili, znovu se setkáme s velikou vstřícností; slyšíme mnoho omluv, proč své slovo ještě nesplnili nebo doposud splnit nemohli, jistěže ale teď už vše napraví a zařídí. A zase čekáme týden, dva, měsíc, až pochopíme, že se od nich pomoci nedočkáme. Někteří z nás si vzpomenou na slova biblického napomenutí: „**Lépe, abys nesliboval, než abys slíbil a nesplnil**“ (Kaz. 5,5).

Teď se ale každý sám sebe ptejme - nejen jak je tomu s námi v mezilidských vztazích (ty jsou jistěže též důležité) - ale: Není to s námi také takové ve vztahu já a Bůh, můj Pán?

Své ano jsme určitým způsobem svému nebeskému Otci říkali při confirmaci, nebo křtu - jestliže jsme byli pokřtěni jako dospělí, nebo jsme přitakali na jeho pozvání při vstupu do církve. Toto své „ano“ opakujeme také neustále znovu, když přistupujeme ke svaté Večeři Páně při které se vždy znovu a nově hlásíme ke svému vyznání. A jestliže přicházíme do shromáždění (také dnes), abychom naslouchali slovům Písma svatého a pak také jeho - všelijak neobratnému - výkladu, patrně se dá předpokládat, že se podle tohoto Božího Slova, chceme také řídit. Nebo snad ne? Proč bychom je pak jinak chtěli slyšet, proč bychom zde seděli?

Jsme-li tedy zde a pozorně nasloucháme, abychom zaslechli Boží promluvení, které si razí cestu právě k nám, pak v pozadí stojí také otázka: „*Dojde též k činu?*“ Ano, přihlásili jsme se k Ježíšovým následovníkům, ale: „*Jdeme za ním opravdu?*“ Vyznali jsme mu svou víru, ale: „*Věříme mu opravdu?*“ Stále znovu slyšíme jeho evangelium, ale: „*Je tomu tak, že z evangelia také žijeme?*“ To jsou otázky - jako šité na míru! Ale velmi naléhavě si je potřebujeme každý z nás klást a zodpovídat.

„**Ano, pane**“, ochotně sliboval ten nadějný syn. Ale - nešel, neposlechl, nepracoval, neudělal to, co po něm otec chtěl. Jak je to s naší poslušností

Ježíšových slov, když v našich mezilidských vztazích dojde k nějakému sporu - je to ale v našem životě oblastí, ve kterých k tomu může dojít! - dokážeme tzv. „*přestat*“? Spokojit se a „*přestat na tom, že máme pokrm a oděv*“, na tom co máme? A co když se někde začne jednat o to, kdo je v nějakém společenství důležitější, schopnější, kdo znamená více, vzpomeneme si na známá Ježíšova slova: „*kdo chce být první, ať je služebníkem všech*“? A když nám někdo ublíží, odpouštíme, jako náš nebeský Otec odpustil nám? A když nakonec třeba stojíme před volbou mezi Bohem a úspěchem (také dnes o ni jde), vzpomeneme na slova svého Pána: „*Běda tomu, kdo by získal celý svět, ale své duši uškodil*“? Nebo, abychom nic ze zmíněného neztratili, se snažíme co můžeme obojí (víru - úspěch) propojit? Toto se prosazuje také na poli víry, kdy se pak potřebujeme všelijak vyrovnávat s teologií úspěchu nebo prosperity. V těchto mnohých pokušeních myslíme na - již zmíněná - Ježíšova slova: „*Běda tomu, kdo by získal celý svět, ale své duši uškodil*“!

Možná je to s námi takové, bratři a sestry, že nevěřící svět kolem nás jednoduše kopírujeme, a že se k nerozeznání podobáme tomu druhému synu z podobenství: plní ochoty a nadšení, když jde o sliby; ale má-li naše víra skutečně formovat náš život a něco vykonat, pak k tomu již nedozrajeme.

Ale co dává Pán Ježíš svým podobenstvím najevo? To je na celém podobenství, které je zároveň také velikým evangeliem, přece to nejdůležitější. - Ježíš jednoduše nehodným otevírá dveře: I ti, co řekli „ne“, mají ještě možnost vstoupit.

Musíme si přiznat, že my lidé jsme s tím, kdo řekne „ne“, velmi brzo hotovi. Když za někým třeba jdeme, abychom si s ním popovídali, sdělili mu třeba, že mezi nás kdysi patřil, že o něm víme, a že jej opět - velmi upřímně a laskavě - zveme do sboru, a tu on nás odmítne. Neškrtnáme takového v duchu ze seznamu a nepokládáme svou povinnost za splněnou? A když nám někdo mezi lidmi dá najevo, že s Kristem a jeho církví nechce mít nic společného, neodepisujeme takového velmi rychle a natrvalo; nevyloučíme jej ze života? Ano, když se v někom zklameme, je pro nás velmi často vyřízen a už od něj nic nečekáme.

Ale Ježíš není s nikým hotov. Do kruhu svých učedníků povolává opovrženého celníka. S přáteli tohoto celníka si sedne k jednomu stolu, nechá si nalít víno a naprosto přirozeně se s nimi a v jejich společnosti dobře baví. Spolu s nimi se směje; a uprostřed tohoto družného společenství přijde chvíle, kdy jim poví slovo, které je odkáže k tomu, co je na celém životě to nejdůležitější. Za hostitele z celého města si vybere právě také Zachea, člověka veřejným míněním zcela odsouzeného a odepsaného. Dá si líbit lítost a pláč vykřičené ženy; vůbec nedbá na pohoršený obličej zákoníků, když mu přivedou ženu přistiženou při nevěře, neodsoudí ji, ale laskavě jí řekne „*jdí a již nehřeš*“. Jako jedné z prvních se po svém vzkříšení zjeví Magdaleně, o které se leccos povídá.

Ano toto je Ježíš. Je to přesné - „*přítel celníků a nevěstek*“, shrnou svůj úsudek o něm ti zbožní, kteří neustále dobře dbají na svou čest. Jen aby se s někým neumazali! A tak dojde k tomu, že celníci a nevěstky předchází do Božího království uznávané a ctěné farizeje. Pomyslíme si: Ale vždyť takoví lidé přece řekli Bohu své jednoznačné a mnohokrát opakované „ne“, svým předchozím životem! A přece jim Ježíš otevírá dveře, aby mohli vejít a zahanbit ty, kdo měli a mají vždy plná ústa halasného „ano“.

Ježíšovo evangelium je skutečně vysvobozujícím poselstvím. Říká nám i každému: před Bohem nejsi, nejsme blokováni svou minulostí! Před lidmi to ano, u nich jsme svou minulostí poznamenání často neodčinitelně a natrvalo. Všechno si na

nás dobře pamatují; žádné naše uklouznutí nebo poklesek jim z paměti nevymizí - potřebují je. Nepřestanou se vracet (třeba jen ve svém myšlení) k tomu, co bychom si dávno přáli mít za vyřízené; neustále nás budou hodnotit podle toho, co se jednou stalo. Většinou je to prostě tak a nic s tím nenaděláme.

Ale nejen to, svou minulostí jsme poznamenáni a podmíněni také my sami u sebe. Jak těžké je skoncovat s nepravostí, odvrátit se od špatných způsobů a návyků, změnit se, začít znovu! Minulé viny nás ochromují, berou nám tolik potřebnou sílu a odvalu. Drží a táhnou nás zpět jako pevný řetěz, ke kterému jsme přikováni. Namlouvají nám: *„Když máš toto na svědomí, když si sebou neseš tento vroubek, pak to jinak už nepůjde; pochop přece, že takový už prostě jsi a jinak to už ani být nemůže“*. Jakoby nás naše minulost předurčovala, jakoby naše spáchané viny byly navždy naším osudem, do kterého se, proti své touze a přání, neustále musíme vracet!

Ale slyšeli jsme co napsal prorok Ezechiel: *„Nic není člověku platná bývalá spravedlnost - a nijak ho nemusí ničít a zničit ani minulá vina“*. Všechno je ještě otevřeno. Všechno je znovu otevřeno když před tebou stojí Ježíš, když *„stojí přede dveřmi tvého srdce a tluče“*. Zve tebe i mne a vůbec přitom nedbá na to, co bylo. Máš za sebou svou minulost, svá drzá a skutečně ne příliš hezká „ne“? Potom se zvedni, vykroč směrem k němu a neohlížej se zpět. On se tam nedívá také.

Amen.